

ΚΥΨΕΛΗ

ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΕΚΛΕΚΤΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ: ΑΡΧΙΜ. ΧΡΙΣΤ. ΑΘ. ΚΑΛΥΒΑΣ ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ

6

ΘΕΜΕΛΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

★ ΑΝΩ ΓΛΥΦΑΔΑ ΑΤΤΙΚΗΣ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1960 ★

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΟΡΦΑΝΙΚΗΣ ΜΑΣ ΣΤΕΓΗΣ

Ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν ἔκκλησιν τοῦ Πνευματικοῦ Συμβούλου τῆς Ἀδελφότητος πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς Ὀρφανικῆς Στέγης ἀπήντησαν διὰ τῶν σημειουμένων ἐμβασμάτων:

† Ὁ σεβ. Μητροπολίτης Καρυστίας καὶ Σκύρου κ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ δραχ. 2.000.— † Ὁ σεβ. Μητροπολίτης Φωκίδος κ. κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ δραχ. 1.000.— † Ὁ σεβ. Μητροπολίτης Ρόδου κ. κ. ΣΠΥΡΙΔΩΝ δραχ. 1.000.— † Ὁ σεβ. Μητροπολίτης Καστορίας κ.κ. ΔΩΡΟΘΕΟΣ (β.΄ δόσις) δραχ. 500.— † Ὁ σεβ. Μητροπολίτης Αὐστραλίας κ. κ. ΙΕΖΕΚΙΗΛ δραχ. 330.— † Ὁ θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Κισσάμου κ.λ.π. κ.κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ δραχ. 200.— † Ὁ

θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Θαυμακοῦ κ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ δραχ. 500.— † Ὁ σεβ. Μητροπολίτης Κῶ κ. κ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ 10 βιβλία του ἀξίας 300. δραχ.=

Ἐπίσης ὑπὲρ τοῦ ὡς ἄνω ἱεροῦ σκοποῦ μας ἀπέστειλαν:

Ἡ δ)ὶς Ἀγγελικὴ Ἀνδρειωμένου, ἀρχαιολόγος, δραχ. 365. Ἡ δ)νὶς Ἀναστασία Ε. Ρενιέρη, νομικός, δραχ. 370. Ἡ δ)νὶς Ἀλεξάνδρα Δημ. Σακκελλάρη, ζωγράφος, δραχ. 500.—Ἡ κ. Εὐαγγελία Διον. Γιαννάτου, δραχ. 2.000. εἰς μνήμην τοῦ συζύγου της.— Ἡ κ. Πόπη Τσούτη, Κοινωνικὴ Λειτουργός, δραχ. 500.—Ὁ Φιλανθρωπικὸς Σύλλογος «Παντάνασσα» Χαλκίδος δρ. 500.—Ὁ κ. Ἰω. Παπαϊωάννου, συν)χος Γυμν)χης, δρ. 100. Ὁ αἰδεσ. κ. Θεοδ. Θεοδοσίου, δημ)λος Τσούκας-Χαλκίδος, δρ. 100. Ἡ κ. Ματθίλδη Μπάκα, ἕνα οἰκόπεδον εἰς κεντρικὴν θέσιν Γλυφάδας, 600 τ.μ. καὶ δραχ. μετρητὰς 1000. Ἡ δ)νὶς Ἐλ. Ζ. δρ. 1000. Ἡ δ)νὶς Ἀ. Γ. δραχ. 10. 000.— Ἡ κ. Πολυξένη χήρα Γ. Παπαϊωάννου, εἰς μνήμην τοῦ συζύγου της, δραχ. 800.— Ὁ κ. Παναγιώτης Μαροκέλλης, Χαλκίς, 10 χρυσᾶς λίρας.

Ἐν ἀναμονῇ τῆς εὐγενοῦς ἐκδηλώσεως καὶ ἄλλων ψυχῶν ὑπὲρ τοῦ ὀρφανικοῦ ἔργου τῆς «Κυψέλης» ἐκφράζομεν καὶ δημοσίᾳ τὰς θερμοτάτας εὐχαριστίας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς ἡμετέρας Ἀδελφότητος, μὲ τὴν δήλωσιν ὅτι τὰ ὀνόματα πάντων τῶν ἐνισχυόντων τὸ ὀρφανικόν μας ἔργον, θὰ καταγραφοῦν εἰς τὰ δίπτυχα τοῦ ὑπὸ ἀνέγερσιν παρεκκλησίου τοῦ Ἱδρύματος, εἰς τιμὴν τῆς Θεοτόκου, καὶ εἰς αἰώνιον μνημόσυνον.

Τὰ ὀνόματα τῶν τακτικῶν συνδρομητῶν τῆς Ὀρφανικῆς Στέγης καὶ τοῦ τόσον ἀγαπηθέντος Περιοδικοῦ μας, ποὺ δὲν πρέπει νὰ λείψῃ ἀπὸ καμμιὰ χριστιανικὴ οἰκογένεια, θὰ περιληφθοῦν εἰς τὸν δημοσιευθησόμενον ὀνομαστικὸν κατάλογον. Βοηθήσατε παρακαλοῦμεν, τὴν προσπάθειάν μας, ἀδελφοί, ἔστω καὶ μὲ τὴν ἁπλῆν συνδρομὴν τοῦ τακτικοῦ ἀναγνώστου τῆς «ΚΥΨΕΛΗΣ» ἡ ὁποία θὰ ἀξιοποιήσῃ τὸν πνευματικὸν πλοῦτον τῶν ἀθανάτων Πατέρων διὰ νὰ γνωρίσῃ καλλίτερα ἡ νέα Γενεά μας ὁποῖοι ἦσαν οἱ γίγαντες τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς, οἵτινες κατηγωνίσαντο Βασιλείας, ἔσβυσαν τὴν δύναμιν τοῦ πυρὸς τῶν ἀντι-Χρίστων αἱρέσεων, ἔφραξαν στόματα λεόντων....

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ
«ΚΥΨΕΛΗΣ»

Τοῦ Ἁγίου Χρυσοστόμου

ΠΕΡΙ ΠΙΣΤΕΩΣ

Ὁ Διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας μοιάζει μὲ γιατρό. Ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι ἕνα Ἰατρεῖον μὲ πλῆθος ἀρρώστων ποὺ ἔχουν προσβληθῆ ἀπὸ πολλὰ καὶ διάφορα πάθη. Καὶ ὅπως ὁ γιατρὸς δίνει στὸν καθένα ἄρρωστο χωριστὰ τὸ φάρμακο ποὺ ταιριάζει στὸ εἶδος τῆς ἀρρώστειας του, ἔτσι καὶ ὁ Διδάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου δίνει τὸ δικό του φάρμακο, σὰν πνευματικὸς γιατρός. Ἄς ὑποθέσουμε πὼς ἐπεσκέφθησαν τὸ Ἰατρεῖον τῆς Ἐκκλησίας μερικοὶ ποὺ ἔχουν προσβληθῆ ἀπὸ τὸ πρισμένο πάθος τῆς ὑπερηφανείας καὶ βρίσκονται αἰχμάλωτοί του· αὐτοί, σὰν λάβουν τὸ ἔμπλαστρον τῆς ταπεινοφροσύνης, θὰ θεραπεύσουν τὸ πάθος τους ἐκεῖνο. Ἄλλοι εἶναι ἀναμμένοι ἀπὸ θυμό· στὸ Ἰατρεῖο τῆς Ἐκκλησίας θὰ μαλακώσουν τὴν ψυχή τους, θὰ ἡμερέψουν καὶ θὰ ἀφανίσουν τὴν ἀρρώστεια τους μὲ τὴν πρᾳότητα. Ὅσοι πάλιν εἶναι κεντημένοι ἀπὸ τὴν ἀλογόμυιγα τῶν σαρκικῶν παθῶν καὶ διακατέχονται ἀπὸ ἕναν ἄπρεπον ἐρωτισμό, αὐτοὶ θὰ πάρουν τὸ φάρμακο τῆς σωφροσύνης καὶ θὰ σφίξουν τὴ μέση τους μὲ τὴ ζώνη τῆς ἁγνότητος.

Ἐλᾶτε, λοιπόν, ἀγαπητοί μου, μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ ποὺ ὁ θεῖος Διδάσκαλος ἐθεράπευσε τοὺς ἀρρώστους μὲ τὴν τρίφωτη πίστι, νὰ βαδίσουμε μαζί του πατῶντας ἐπάνω στὰ ἴδια του ἴχνη. Φρονῶ πὼς πολλοὶ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ βρίσκονται μπροστά μου καὶ μὲ ἀκοῦνε, θὰ ἤθελαν νὰ μιλήσω γιὰ τὴν πίστι μας. Ὄχι βέβαια γιατὶ οἱ ἴδιοι ἔχουν ἀνάγκη νὰ στηριχθοῦν—εἶναι ἄνθρωποι ὑγιεῖς—ἀλλὰ γιατὶ θὰ ἤθελαν ἄλλους μὲ τὸ φάρμακο αὐτὸ νὰ θεραπεύσουν. Γι' αὐτό, ἀγαπητοί μου, δυναμώνω τὴν πρόθεσι νὰ ὁλοκληρώσω τοῦτο τὸ εὐαγγελικὸ θέμα γιὰ νὰ πάρουν τὸ θεῖο φωτισμό καὶ ἐκεῖνοι φυσικά, ποὺ εἶναι παρόντες. Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ ἀπώτερος σκοπός μου. Θὰ κάμω αὐτὸ ποὺ σᾶς ἐδήλωσα.

Καὶ πρέπει ἐμεῖς ποὺ εἴμεθα μαθηταὶ καὶ διάδοχοι τοῦ Ἀποστόλου Παύλου νὰ λάβουμε ὑπ' ὄψιν ὅλων τὰ πνευματικὰ συμφέροντα γιὰ νὰ κερδηθοῦν, εἰ δυνατόν, ὅλοι. Καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μᾶς συγχωρήσετε ἂν ὑποτεθῇ πὼς στὴ διατύπωσι τοῦ θέματος ἀπὸ τῆς λεκτικῆς του πλευρᾶς πέφτουμε ἔξω. Τοῦτο συμβαίνει κατὰ φυσικὸ λόγο, σ' ἐκείνους ποὺ μιλοῦν ἐκ τοῦ προχείρου, γιατὶ τὸ μυαλὸ δὲν ἐπαρκεῖ καὶ στὸ πνεῦμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς νὰ ἐμβαθύνῃ καὶ συγχρόνως στὴν καλολογία τοῦ κηρύγματος νὰ προσέξῃ. Ἀλλὰ καὶ σεῖς πρέπει κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὁμιλίας ν' ἀφοσιωθῆτε στὰ νοήματα μὲ τὸ βάθος τῆς καρδιᾶς σας, ὥστε ὄχι μονάχα ν' ἀκούῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ ζωντανεύῃ καὶ νὰ βλέπῃ τὰ λεγόμενα καὶ ν' ἀντιλαμβάνεται τὸ περιεχόμενο τοῦ θέματος ποὺ ἀναπτύσσεται καθὼς καὶ τὴν πνευματική του δύναμι.

Καὶ τώρα ὡς πρὸς τὴν πίστι πρὸς τὸν Θεόν. Αὐτὴ εἶναι κάτι ποὺ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς δὲν μπορεῖ, λόγῳ τῆς ἀτελείας του, καὶ τῆς φύσεως τοῦ ἀντικειμένου ποὺ ἐξετάζει, νὰ τὸν οιώσῃ. Ἡ πίστι δὲν εἶναι πρᾶγμα ποὺ μπορεῖ νὰ ψηλαφήσῃ κανείς, δηλ. κάτι τὸ ὑλικὸ ποὺ πέφτει στὰς σωματικὰς αἰσθήσεις μας ὅπως κάθε πρᾶγμα ποὺ ἔχει βάρος, ὄγκο, καὶ ἔκτασι· ἡ πίστι δὲν εἶναι ὁρατὴ ἀπὸ τὰ σωματικά μας μάτια, οὔτε καὶ μπορεῖ νὰ πάρῃ κάποιο ἐπίθετο, ὅπως τὰ ἀντικείμενα, εἶναι κάτι ἱερό—πευματικὸ ποὺ ὁ ἄνθρωπος τὸ τιμᾷ καὶ τὸ προσκυνᾷ μὲ μιὰν ἁγία σιγή. Ἀρχίζει ἀπὸ τὸν Θεὸν Πατέρα, ἔρχεται στὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁλοκληροῦται στὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ἡ πίστις εἶναι τῆς ψυχῆς ἡ ἕδρα· εἶναι τῆς ζωῆς τὸ θεμέλιον· εἶναι ἡ ρίζα τῆς ἀθανασίας. Ζωντανὴ τῆς πίστεώς μας ρίζα εἶναι ὁ Θεὸς Πατήρ. Ἀμάραντος κλάδος εἶναι ὁ Υἱός. Καρπός της ἀθάνατος εἶναι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ἐμεῖς πιστεύουμε στὴν ἁπλῆν Ἁγία Τριάδα ποὺ δὲν δέχεται μερισμό, ποὺ δὲν εἶναι σύνθεσις ἀνομοίων προσώπων, ποὺ δὲν μπορεῖ γι' Αὐτὴ νὰ μιλήσῃ ἡ γλῶσσα μας, ποὺ δὲν μπαίνει ποτὲ σὲ περιγραφὴ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Στὴν Ἁγία Τριάδα ὑπάρχει ἁρμονικὴ ἑνότης καὶ τὸ ἀδιαίρετο σὲ δύναμι, σὲ ἐνέργεια, σὲ θεότητα σὲ μέγεθος. Διαιρεῖται μονάχα ὡς ὑπόστασις προσώπων κατ' ὄνομα, ἀλλ' ὅμως μένει ἡνωμένη στὴν ἐξουσιαστικὴ δύναμι καὶ στὴν πραγματικότητα, χωρὶς ὅμως καμμιὰ σύγχυσι. Ἡ Ἁγία Τριὰς ὑπάρχει ἄναρχος, ἄχρονος, δὲν ἐξουσιάζεται, δὲν γηράσκει, εἶναι ἀθάνατος, δὲν αὐξομοιοῦται, μένει ἀκατάβλητος. Ἡ Ἁγία Τριὰς ὡς τοιαύτη, δὲν προσκυνεῖται μονάχα τώρα ποὺ ἀπεκαλύ-

φθη σ' ἐμᾶς, ἀλλὰ τὴν ἐπροσκυνοῦσαν οἱ Ἄγγελοι στοὺς Οὐρανοὺς ἀπὸ αἰῶνας πολλούς. Ἡ Ἁγία Τριὰς ἐδέχετο τὴ δοξολογία τῶν Πατέρων μας, τὴν τιμὴ τῶν Προφητῶν. Ἡ Ἁγία Τριὰς εἶναι θέμα τῶν Ἀποστολικῶν κηρυγμάτων καὶ μέχρις αὐτῆς τῆς στιγμῆς μεγαλύνεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας. Ἄς ἀρχίσουμε, λοιπόν, ἀγαπητοί, ἀπὸ τοὺς Οὐρανούς, νὰ δείξουμε τῆς Ἁγίας Τριάδος τὴ μιὰ ἐξουσιατικὴ δύναμι, τὴ μιὰ προσκύνησι καὶ μεγαλειότητα.

Λοιπόν, προσέξατε: Τρεῖς φορὲς οἱ ὑπέρτατοι Ἄγγελοι καὶ αἱ Δυνάμεις, τὰ Χερουβεὶμ καὶ τὰ Σεραφείμ, ἀκατάπαυστα ψάλλουν τὴν μιὰ κυριότητα τοῦ Θεοῦ καὶ ἐξαίρουν τὴ δόξα του μὲ τό: Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος. Καὶ ὁ Πατριάρχης Ἀβραὰμ τρεῖς Ἀγγέλους ὑπεδέχθη κάτω ἀπὸ τὴν δρῦν τὴν Μαβρῆ καὶ ἐτίμησεν αὐτοὺς στὴ σκηνή του γιὰ νὰ τοὺς φιλοξενήσῃ ὅπως τοὺς ἐφιλοξένησε σὰν νὰ τιμοῦσε τὴν Ἁγία Τριάδα. Τρεῖς Ἄγγελοι, τρία σύμβολα: ἡ δρῦς, ἡ σκηνὴ καὶ αὐτὸς ὁ Πατριάρχης. Ἰδού: ὁ Σταυρός, ἡ Ἐκκλησία, οἱ πιστοί. Ὁ Ἀβραάμ, τρεῖς ἡμέρες ἐβάδισε νὰ φθάσῃ στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ κατὰ διαταγὴν τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ προσφέρῃ θυσία τὸ παιδί του. Καὶ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας συνεχῶς ὁ Ἰσαὰκ προσέφερε τὴν ὡλοκληρωμένη θυσία στὸ Θεό, καὶ τοῦ Σταυροῦ τὸ σωτήριον πάθος τρεῖς ἡμέρας διήρκεσε. Τὸ ὅτι δὲ αἱ πράξεις αὐτὲς τοῦ Ἀβραὰμ καὶ τοῦ Ἰσαὰκ ἔκλειναν τὸ Μυστήριον τοῦ Χριστοῦ, τὸ μαρτυρεῖ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος: «Ἀβραὰμ ὁ πατὴρ ὑμῶν ἠγαλλιάσατο, ἵνα ἴδῃ τὴν ἡμέραν τὴν ἐμήν· καὶ εἶδε καὶ ἐχάρη.» Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ὁ Μωϋσῆς πεζοπορεῖ γιὰ νὰ φθάσῃ στὸν ὡρισμένο τόπο καὶ νὰ προσφέρῃ θυσία στὸ Θεό. Ἔτσι εἶπεν ὁ ἴδιος στό Φαραώ: « Ὁδὸν τριῶν ἡμερῶν πορευσόμεθα ἐπὶ τῷ θῦσαι τῷ Θεῷ ἡμῶν.» Τρία μέτρα βάρους σιμυγδάλι (18 ὀκάδες) ἐχρησιμοποίησεν ἡ Σάρρα νὰ φτιάσῃ τὶς σταχτόπιττες γιὰ τοὺς τρεῖς Ἀγγέλους ποὺ ἐπεσκέφθησαν τὸν Ἀβραάμ. Ἀλλὰ τρίπτυχη εἶναι καὶ ἡ πίστι καὶ ἡ Ἐκκλησία μέσα στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς τῶν ἀνθρώπων ποὺ φυλάσσεται. Τρεῖς ράβδους ὁ Ἰακὼβ ἔβαλε μέσα στὸ νερὸ καὶ ἔτσι ἐπότισε τὰ πρόβατα τοῦ Λάβαν. Γιὰ πρόσεξε: Τρεῖς ράβδοι, τὸ νερό, καὶ τὰ πρόβατα ποὺ ποτίζονται. Ἰδού: Ἁγία Τριάς, τὸ ἅγιον Βάπτισμα, καὶ ὁ λαὸς ποὺ παίρνει τὸ φωτισμό του. Τρεῖς ἡμέρες καὶ τρεῖς νύχτες ὁ Προφήτης Ἰωνᾶς παρέμεινε μέσα στὸ θαλασσινὸ κῆτος. Ἰδού: Τρία ἡμερόνυχτα ὁ Ἰωνᾶς καὶ τὸ κῆτος. Τὸ τριήμερον τῆς ταφῆς καὶ τῆς ἀναστά-

σεως τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅτι ἔτσι ἔχει τὸ πρᾶγμα, τοῦτο εἶναι βεβαιωμένον: « ὃν τρόπον Ἰωνᾶς ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ κήτους πεποίηκε τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας, οὕτω δὴ καὶ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γῆς ποιῆσαι τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας.» Καὶ οἱ Νινευῗται τρεῖς ἡμέρας ἐνήστευσαν καὶ ἔτσι ἐσώθηκαν ἀπὸ τὴν καταταστροφή. Τρεῖς ἡμέρας βαθειᾶς συναισθήσεως καὶ ἐπαφῆς μὲ τὸ φῶς, ἀποχῆς ἀπὸ τὸ κακὸ καὶ ἀπ' τὴν κοσμικὴ ζωή· τελεία νέκρωσις. Τρεῖς φορὲς ἐπάνω στὰ καυσόξυλα τοῦ βωμοῦ ὁ Προφήτης Ἠλίας ἔρριξε νερό, καὶ φωτιὰ κατέβασεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ θαυματουργικῶς καὶ ἔγινε ἡ θυσία τοῦ σφαγίου πρὸς τὸν Θεόν. Ἰδού: Τριπλοῦν τὸ χύσιμο τοῦ νεροῦ στὰ καυσόξυλα, αὐτὰ τὰ καυσόξυλα, τὰ κομμάτια τοῦ σφαγίου καὶ ἡ φωτιά. Τρίπλοκο καὶ τὸ Βάπτισμα: (τρεῖ καταδύσεις) Σταυρὸς καὶ μέλη Χριστοῦ, καὶ ὁ οὐράνιος φωτισμός. Καὶ ὁ Δανιὴλ κάθε τρεῖς ἡμέρες ἄνοιγε τὰ παράθυρα τῆς κατοικίας του γιὰ νὰ προσεύχεται μὲ μέτωπο πρὸς ἀνατολάς, καὶ ἔτσι ἔλαβεν ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε. Καὶ τὸ μυστήριο διδάσκει πῶς ἐμεῖς ποὺ ἀνοίγουμε τὰ ψυχικά μας μάτια, προσευχόμεθα πρὸς τὸν Οὐράνιον Πατέρα, στὸν Υἱό, καὶ στὸ Ἅγιον Πνεῦμα, μὲ μέτωπο πρὸς ἀνατολάς. Τρία ἀθῷα παιδιὰ ἐρρίφθησαν στὸ καμίνι μὲ τὴ φοβερὴ φωτιά, χωρὶς νὰ πάθουν τίποτε, ἐνῷ οἱ τύραννοί των ἐκάηκαν. Προσέξατε: Τρία ἁγνὰ παιδιά, ἄθικτα, τὸ καμίνι καὶ οἱ Χαλδαῖοι.' Ἰδού: ἡ ἄφθαρτος Τριὰς ἡ τελικὴ Κρίσις καὶ οἱ κολαζόμενοι στὸ ἐξώτερον πῦρ δαίμονες. Καὶ ὁ μακάριος Παῦλος τρεῖς ἀρετὲς παραδίδει περισσότερον.» τονισμένες στὴν Ἐκκλησία καὶ λέγει: « Πίστις, Ἐλπίς, Ἀγάπη Πίστι στὸν Πατέρα, ἐλπίδα στὸν Υἱόν, καὶ ἀγάπη, τὸ κορύφωμα τοῦ νόμου. Γιατὶ ἡ ἀγάπη εἶναι καρπὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καὶ ὁ ἀπ. Παῦλος τρεῖς φορὲς παρεκάλεσε στὴν προσευχή του τὸν Κύριον, ὅπως ἀναφέρει ὁ ἴδιος, γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ σκόλοπα ποὺ εἶχε γιὰ προσωπικὸ πειρασμό: « τρὶς τὸν Κύριον παρεκάλεσα.» Καὶ πρόσεξε αὐτοῦ τοῦ ἀνδρὸς τὴ σοφία ποὺ εἶναι κλεισμένη μέσα σ' ἕνα φτωχὸ λόγο. Δὲν εἶπε « τρίτον » τὸν Κύριον παρεκάλεσα, ἀλλὰ « τρίς » δηλ. Πατὴρ, Υἱὸς καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, τρία πρόσωπα, μία ἐξουσία. Καὶ «τρὶς ἐρραβδίσθην» εἶπε. Δηλ. ὡμολόγησα τρεῖς ὑποστάσεις—Πρόσωπα, ἀλλὰ μέσα στὴν ψυχή μου σὰν βαθειὰ καὶ ἄσειστη πίστι, μὲ τὴν ὁμολογία μου αὐτὴ ἐστερέωσα ὀρθοδόξως τὴν Ἁγία Τριάδα. Καὶ « τρίς » εἶπεν ἐναυάγησα. Δηλ. τὸ φορτίον τῶν Ἰουδαϊκῶν ἁμαρτημάτων μέσα στὴν πηγὴ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ

Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐβύθισα γιὰ πάντα. Καί τρία σάτα (18 ὀκάδες) ἔλαβεν ἡ γυναίκα ἐκείνη καὶ ἔβαλε τὴ ζύμη ποὺ ἐζύμωσεν ὅλο τὸ φύραμα. Κι᾽ αὐτὰ τὰ τρία σάτα τοῦ ἀλεύρου τὴν Ἁγία Τριάδα συνεβόλιζαν. Τί ἐσήμαιναν αὐτά; Τρία τὰ σάτα τοῦ ἀλεύρου· καὶ ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν· καὶ γυνὴ ἐκείνη ποὺ ζυμώνει. Εἶναι ἡ σοφία ποὺ διὰ τοῦ στόματος τοῦ Χριστοῦ μετέτρεψε τὰ μυαλὰ ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος στὴν πίστι πρὸς τὴν Ἁγία Τριάδα.

Μ᾽ ὅλα αὐτὰ τὰ συμβολικὰ μυστήρια, σὰν ἕνα εἶδος σφραγῖδος ὁ Κύριος ἐδίδαξε βαθειὲς καὶ ἀναλλοίωτες ἀλήθειες. Μὲ τὶς τρεῖς καταδύσεις τοῦ σώματος παρέδωκε στοὺς μαθητάς του τὸ ἅγιον Βάπτισμα καὶ εἶπε: «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.» Παρὰ τὰς τρεῖς αὐτὰς ὑποστάσεις, μιὰ συμφωνικὴ ἐνέργεια τῶν Προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος ὑπάρχει, καί, κατ᾽ ἀναπόδραστον λόγον, πρέπει μιὰ καὶ τὴν αὐτὴν οὐσία νὰ πιστεύουμε. Ἐκεῖ ποὺ μία εἶναι ἡ ἐνέργεια, καὶ ἡ οὐσία εἶναι μία. Ἂς κάμουμε τὴν ἀρχὴ τῶν ἀποδείξεών μας ἀπὸ τὴ δημιουργία τοῦ κόσμου, ἀπὸ τὴν υἱοθεσία τοῦ ἁμαρτήσαντος ἀνθρώπου, ἀπὸ τὴν ἐλευθερία του, ἂς προχωρήσουμε γύρω στὴ σύστασι τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, καὶ μ᾽ ἕνα λόγο, ἂς ἀσχοληθοῦμε μὲ κάθε ἔργο καὶ κάθε ἀνάγκη τῆς ἰδικῆς μας ζωῆς ποὺ θὰ μᾶς δώσουν ὤθησι νὰ πιστέψουμε στὴν ὕπαρξι τῆς Τριαδικῆς Θεότητος, ἤτοι τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ν᾽ ἀρχίσουμε ἀπὸ τὰ πρῶτα, νὰ κατεβοῦμε στὰ δεύτερα, καὶ νὰ ὁλοκληρώσουμε τὶς σκέψεις μας στὰ καθέκαστα ποὺ προκύπτουν.

Λοιπόν· τὸν οὐρανὸν ἐδημιούργησεν ὁ Πατήρ. Ὄχι ὅμως χωρὶς τὸν Λόγον καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Διαβάζουμε στὶς θεῖες Γραφές: «Τῷ γὰρ λόγῳ τοῦ Κυρίου οἱ οὐρανοὶ ἐστερεώθησαν, καὶ τῷ Πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ πᾶσα ἡ δύναμις αὐτῶν.» Σ᾽ ὁλόκληρο τὸν κόσμο ἁπλώνεται ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ—Πατρός, ὅπως εἶναι γραμμένο: «Τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν ἐγὼ ἐκπληρῶ, λέγει Κύριος.» Ἀλλὰ τὸ ἴδιο καὶ περὶ Υἱοῦ λέγεται καὶ τὸ ἴδιο ἰσχύει: «Πάντα δι᾽ αὐτοῦ (τοῦ Υἱοῦ) ἐγένετο καὶ ἄνευ αὐτοῦ ἐγένετο οὐδέν.» Ἄκουσε τί λέγει ἡ σοφία περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: «Πνεῦμα Κυρίου ἐπλήρωσε τὴν Οἰκουμένην.» Τί σημαίνουν αὐτά; Ὅτι ἐπάνω ἀπ᾽ ὅλα τὰ κτίσματα στέκει ὁ ἄνθρωπος σὰν κορώνα καὶ δὲν εἶναι μονάχα δημιούργημα τοῦ Θεοῦ Πατρός,

ἀλλὰ πλάσμα μὲ τὴ συνεργία τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἰδοὺ τὸ ἱερὸ κείμενο τί γράφει: «Ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ ὁμοίωσιν.» «Ποιήσωμεν» γράφει, καὶ ὄχι ἐγὼ ὁ Πατὴρ «ποιήσω». Οὔτε «σὺ ποιήσῃς», οὔτε «ἐκεῖνος ποιήσῃ» ἀλλὰ στὸν πληθυντικὸν ἀριθμό: «ποιήσωμεν.» Γιατὶ ἂν ἔλεγε «ποίησον σύ» θὰ ὑπενόει κανένα βοηθόν του. Εἶπε: «ποιήσωμεν» γιὰ νὰ μᾶς δείξῃ τὸ ὁμότιμον: «ποιήσωμεν ἄνθρωπον». Κοινὴ ἡ ἀπόφασις, κοινὴ ἡ πρᾶξις, κοινὸν πλάσμα. Τὸ ὅτι ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔπλασαν τὸν ἄνθρωπον, μᾶς τὸ βεβαιώνει καὶ ὁ Δαυὶδ μὲ τὸ νὰ λέγῃ πρὸς τὸν Θεόν: «Αἱ χεῖρες σου ἐποίησάν με καὶ ἔπλασάν με.» Δηλαδή, δὲν μὲ ἔκαμες μονάχος σου ἐσύ. Δὲν μ'ἔπλασε μονάχα τὸ δικό σου χέρι. Τὸ χέρι σου εἶναι καὶ χέρι τοῦ Μονογενοῦς σου Υἱοῦ. «Αἱ χεῖρες σου ἐποίησάν με» ἤτοι ὁ Θεὸς ὁ Λόγος καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Σὰν νὰ λέγῃ: Ἡ σοφία μὲν τοῦ Θεοῦ—Λόγου μὲ ἔπλασεν, ἡ δὲ σύνεσις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μὲ ἐτελειοποίησε μὲ τὴ συνεργία σου καὶ ὡλοκληρώθηκα ὡς ἄνθρωπος. Καὶ ὁ Ἰώβ, ἐπίσης, λέγει πρὸς τὸν Θεόν: «Αἱ χεῖρες σου ἔπλασάν με, καὶ ἐποίησάν με.» Καὶ οἱ οὐρανοὶ καὶ τὸ μεγαλεῖον τῶν Ἀγγελικῶν στρατιῶν διὰ τοῦ Θεοῦ ἔγιναν, ὅπως βεβαιώνει τὸ Ἅγιον Πνεῦμα διὰ τοῦ Δαυίδ: «Τῷ Λόγῳ Κυρίου οἱ Οὐρανοὶ ἐστερεώθησαν καὶ τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ πᾶσα ἡ δύναμις αὐτῶν.» Καὶ στὸν Προφήτη Ὠσηὲ διαβάζουμε: «Οὖ αἱ χεῖρες ἔκτισαν τὴν στρατιὰν τοῦ οὐρανοῦ.» Καὶ ἐδῶ ὑπονοεῖ πὼς καὶ αἱ Ἀγγελικαὶ στρατιαὶ ἐδημιουργήθησαν διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τοῦ Θεοῦ—Λόγου. Προσέξατε πάλιν τὸ ζήτημα τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου: «Ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν.» Δὲν εἶπε «κατ' εἰκόνας ἡμετέρας» ἀλλὰ «ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν.» Καὶ ἔθεσε τὸ ρῆμα σὲ ἀριθμὸ πληθυντικό: «Ποιήσωμεν» ἐνῷ τὸ «κατ' εἰκόνα» σὲ ἑνικό. Καὶ γιὰ νὰ προλάβῃ τὴν παρανόησι προσέθεσε τό: «ἡμετέραν» γιὰ νὰ μὴν ἀπομονώσῃ τὰ ἄλλα δυὸ ὁμότιμα πρόσωπα καὶ σημειώσῃ μονάχα τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ—Πατρός. Καὶ τὰ πράγματα παίρνουν τὴν ξάστερη διατύπωσί τους. Ἡ πρώτη ἐκείνη εἰκόνα τοῦ Ἀδὰμ ἐπειδὴ ἐμολύνθη, λόγῳ τῆς παραβάσεως, ἔλαβε τὴν ἀνάγκη τῆς καθάρσεως καὶ τοῦ ἀνακαινισμοῦ. Αὐτὴ τώρα ἡ εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου ἀνακαινίζεται διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, ἐν ὀνόματι τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γιατὶ καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἔτσι ἔγινεν. Ὁ Θεὸς Πατὴρ θέτει τὴ

σφραγῖδα στὸ Βάπτισμα, ὅπως σημειώνει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος «Ὁ δὲ κατεργασάμενος ἡμᾶς εἰς τοῦτο Θεός, καὶ χρίσας ἡμᾶς καὶ σφραγισάμενος ἡμᾶς.» Ἀλλὰ καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα σφραγίζει: « Μὴ λυπεῖτε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐν ᾧ ἐσφραγίσθητε εἰς ἡμέραν ἀπολυτρώσεως.» Μὲ τὴ σφραγῖδα ποὺ παίρνουμε, λοιπόν, κατὰ τὸ Βάπτισμα στὶς καρδιές μας ὑπὸ τοῦ Θεοῦ-Πατρὸς καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δὲν μεταμορφούμεθα σὲ δύο εἰκόνες, ἀλλὰ σὲ μιά. Στὴν εἰκόνα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἀπ' αὐτὰ ποὺ εἴπαμε βγαίνει τὸ συμπέρασμα ὅτι συμμορφούμεθα σὲ μιὰ εἰκόνα ποὺ εἶναι τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δημιούργημα. Μὲ τὸ σφράγισμα ποὺ δεχόμεθα στὴν καρδιά μας κατὰ τὸ Βάπτισμα, γινόμεθα σύμμορφοι μὲ τὸν Υἱόν, κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ὅπως δυνατὰ τονίζει ὁ Παῦλος: «Ἀνὴρ μὲν γὰρ οὐκ ὀφείλει κατακαλύπτεσθαι, εἰκὼν καὶ δόξα Θεοῦ ὑπάρχων.» Ἀκόμη περισσότερο πρέπει νὰ πιστέψουμε πὼς εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ἀπαράλλακτη εἶναι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Μέγας εἶναι καὶ ὁ Υἱός, ἄπειρον καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον: « Μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ μεγάλη ἡ ἰσχὺς Αὐτοῦ» γιατὶ ὁ Χριστὸς εἶναι « Θεοῦ δύναμις καὶ τῆς συνέσεως αὐτοῦ οὐκ ἔστι ἀριθμός.» Μ' ἄλλα λόγια: « Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, εἶναι Πνεῦμα συνέσεως καὶ σοφίας. Εἶναι καὶ εἰρήνη ὁ Πατήρ. «Ἰδοὺ ἐκκλινῶ πρὸς αὐτοὺς ὡς ποταμὸς εἰρήνης.» Εἰρήνη εἶναι καὶ ὁ Υἱός, ὅπως γράφει ὁ Ἀπ. Παῦλος: « Αὐτὸς ἐστὶ ἡ εἰρήνη ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὰ ἀμφότερα ἕν.» Εἰρήνη εἶναι καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον: » «Ὁ δὲ καρπὸς τοῦ Πνεύματος λέγει, ἀγάπη, εἰρήνη. » Πηγὴ εἶναι ὁ Πατήρ. «Ὅτι παρὰ Σοὶ Πηγὴ ζωῆς, » Πηγὴ καὶ ὁ Υἱός. «Ἐμὲ γὰρ ἐγκατέλιπον πηγὴν ὕδατος ζῶντος » Ἐὰν δέ, δὲν ἦταν Πηγὴ καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, δὲν θὰ ἔλεγεν ὁ Παῦλος «Καὶ πάντες ἐν τῷ αὐτῷ Πνεύματι ἐβαπτίσθημεν.» Ἀλλ' ἀσφαλέστερον εἶναι νὰ μάθουμε τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ Χριστό μας, ὅτι δηλ. τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἔχει προεικονισθῆ ὡς Πηγή. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς δημοσίως πλέον ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν του στὸν κόσμο, ἐφώναξε: « Εἴ τις διψᾷ ἐρχέσθω πρός με καὶ πινέτω ὕδωρ-» Ἐπίσης: « Καθὼς εἶπεν ἡ Γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος. Τοῦτο δὲ ἔλεγε περὶ τοῦ Πνεύματος, οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν.» Εἶναι φῶς ὁ Πατήρ: « Ὅτι ὁ Θεὸς φῶς ἐστί.» Φῶς, καὶ ὁ Υἱός: « Ἐγὼ γὰρ εἰμὶ τὸ φῶς τοῦ κόσμου.» Φῶς, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, γιατὶ ἀλλιῶς δὲν θὰ ἔλεγεν ὁ Ἀπ. Παῦλος: « Τὸ Πνεῦμα μὴ σβέννυται.» Ἀλλ'

ἐπειδὴ πολλοὶ νομίζουν πὼς αὐτὴ εἶναι τραβηγμένη ἑρμηνεία, ἄς ἀφίσουμε τὸν Δαυὶδ νὰ μιλήσῃ εἰδικά. « Ἐν τῷ φωτί σου ὀψόμεθα φῶς.» Πρόκειται περὶ τοῦ Ἁγίου Πνευματος. Ἐλευθερώνει τὸν σκλαβωμένο στὴν ἁμαρτία ἄνθρωπον ὁ Θεὸς Πατήρ. Τὸν ἐλευθερώνει ὁ Υἱὸς ποὺ ἔλεγεν εἰς τοὺς Ἰουδαίους: « Ἐὰν οὖν ὁ Υἱὸς ὑμᾶς ἐλευθερώσῃ, ὄντως ἐλεύθεροι ἐστέ.» Ἐλευθερώνει καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. «Οὗ γὰρ Πνεῦμα Κυρίου, ἐκεῖ ἐλευθερία.» Καὶ ὁ νόμος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐλευθερώνει: « Ὁ δὲ νόμος τοῦ Πνεύματος ἠλευθέρωσέ σε ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς.» Εἶναι ἀγαθὸς ὁ Πατήρ, ἀγαθὸς καί ὁ Υἱός. Ἄκουσε: «Εἰ ὁ ὀφθαλμός σου πονηρός ἐστίν, ὅτι ἐγὼ ἀγαθὸς εἰμί.» Εἶναι ἀγαθὸν κα τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον: « Τὸ Πνεῦμα σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ.» Ὅπου θέλει εἶναι ὁ Πατήρ. Δὲν ὑπάρχει ἄλλος ποὺ νὰ στέκεται ψηλότερα καὶ νὰ ὑποταχθῇ. Ὅπου θέλει εἶναι ὁ Υἱός, γιατὶ εἶναι ἐλεύθερος. Ὅπου θέλει εἶναι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα: « Τὸ δὲ Πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ, καὶ τὴν φωνὴν αὐτοῦ ἀκούεις ἀλλ᾽ οὐκ οἶδας πόθεν ἔρχεται καὶ ποὺ ὑπάγει.» Ὅλα περιέχει ὁ Πατὴρ ὅλα καὶ ὁ Υἱὸς ὅλα καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Ὁ Δαυὶδ λέγει: « Ποῦ πορευθῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός σου καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου σου ποὺ φύγω;» Εἶναι παντοδύναμος ὁ Πατήρ, ὅπως λέγει ὁ Ἰώβ: « Οἶδα Κύριε, ὅτι πάντα δύνασαι, ἀδυνατεῖ δέ σοι οὐδέν. Εἶναι καὶ ὁ Υἱός παντοδύναμος ὅπως λέγει σ᾽ αὐτὸν ποὺ δισπιστοῦσε στὸ Εὐαγγέλιόν Του. « Τῷ πιστεύοντι λέγει πάντα δυνατά.» Καὶ τὸ Πνεῦμα τό Ἅγιον εἶναι παντοδύναμον. Καὶ εἶναι Πνεῦμα μὲ νόησιν, εἶναι Ἅγιον μὲ πολλὲς ἐκδηλώσεις ὑπερφυσικές, χωρὶς παχυλότητα, μὲ εὐκινησίαν, ἄπειρον, καθαρόν, ἀμόλυντον, μὲ δραστικότητα, ἀσύλληπτον, ἀνεμπόδιστον, εὐεργετικόν, φιλάνθρωπον, ἀληθινόν, ἀσφαλές-δὲν πέφτει ἔξω δηλαδή-χωρὶς μέριμνα ποὺ ν᾽ ἀλλοιώνῃ τὴν οὐσία του, παντοδύναμον. Ἐποπτεύει τὰ πάντα καὶ τοὺς ἀνθρώπους προστατεύει., ὅπως μαρτυρεῖ ὁ Ἀπ. Παῦλος σ᾽ ἐμᾶς ὅταν λέγῃ: « Προσέχετε ἑαυτοῖς καὶ τῷ ποιμνίῳ, ἐν᾽ ᾧ ἔθετο ὑμᾶς ἐπισκόπους τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. » Ἀπέστειλε Προφήτας ὁ Πατήρ, ἀπέστειλε καὶ ὁ Υἱός, ἀπέστειλε Προφήτας καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὅπως ἕνας ἀπὸ τοὺς Προφήτας ἀναφωνεῖ: « Καὶ νῦν Κύριος, Κύριος ἀπέσταλκέ με καὶ τὸ Πνεῦμα αὐτοῦ.» Ὑπὸ τοῦ Υἱοῦ ἐστάλησαν στὸν κόσμο οἱ Ἀπόστολοι: « Ἰδοὺ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων.» Ἐστάλησαν καὶ ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγ:ον ὅπως λέγουν αἱ Πράξεις: « Οἱ μὲν οὖν ἐκ-

πεμφθέντες ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου κατῆλθον εἰς Σελεύκειαν.» Ἐκάλεσε τοὺς Ἀποστόλους ὁ Πατήρ, τοὺς ἐκάλεσε καὶ ὁ Υἱός, τοὺς ἐκάλεσε καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. « Λειτουργούντων αὐτῶν τῷ Κυρίῳ.» Τίνων; Τῶν Ἀποστόλων. Εἶπε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον: « Ἀφορίσατε δή μοι τὸν Βαρνάβαν καὶ τὸν Παῦλον εἰς τὸ ἔργον ὃ προσκέκλημαι αὐτούς.» Ξεχωρίσατε σεῖς τὸν Βαρνάβαν καὶ τὸν Παῦλον. Ἐγὼ σᾶς ὁμιλῶ ὡς Κύριος, σεῖς νὰ ὑπακούσητε ὡς δοῦλοι. « Νηστευόντων δὲ αὐτῶν καὶ λειτουργούντων τῷ Κυρίῳ.» Γιὰ πρόσεχε τό: « καὶ λειτουργούντων.» Ποῦ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ λέγουν πὼς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι λειτουργικόν, δηλ.ὑπηρετικόν, βοηθητικόν; Ἐὰν ἦτο λειτουργικὸν τότε ἔπρεπε νὰ εἶναι ταυτισμένο, νὰ εἶναι ἕνα μὲ τοὺς Ἀγγέλους καὶ τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους. Δὲν ἀκοῦς; « Ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα.» Δὲν εἶναι λειτουργικὸν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ἀλλὰ λειτουργούμενον: « Λειτουργούντων δὲ αὐτῶν, λέγει,εἶπε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον·ἀφορίσατε δή μοι..» Ἀλλ' ἡ φωνὴ αὐτὴ εἶναι φωνὴ Κυρίου. Ξεχωρῖστε μου τὸν Βαρνάβαν καὶ τὸν Παῦλον εἰς τὸ ἔργον ποὺ τοὺς ἔταξα ἐγώ. Σεῖς θὰ τοὺς ξεχωρίσετε γιατὶ ἐγὼ τοὺς ἐδιάλεξα ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μητρός των. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐκλήθη ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους ἐχωρίσθη νὰ κηρύξῃ τὸ Εὐαγγέλιον, ὅπως ὁ ἴδιος ἀναφέρει στὴν πρώτη ἐπιστολή:« Δοῦλος κλητὸς Ἀπόστολος, ἀφωρισμένος εἰς Εὐαγγέλιον Θεοῦ.» Ἀλλ' ὅμως οἱ βλάσφημοι θὰ μποροῦσαν νὰ μελετοῦν τὰς θείας Γραφὰς καὶ νὰ γνωρίσουν τὸν Κύριον καὶ ν' ἀντιληφθοῦν τὸ νόημα τοῦ ρητοῦ: « Σχολάσατε καὶ γνῶτε, ὅτι ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεός.» Τώρα εὑρῆκαν μιὰ ἄλλη βλάσφημη ἐπερώτησι.Μᾶς ἐρωτοῦν ἂν ὁ Θεός ἔχῃ θρόνο. Καὶ τοὺς ἀπαντοῦμε: Μάλιστα ἔχει. « Ὅτι ὁ Θεὸς ἐπὶ θρόνου ἁγίου αὐτοῦ.» Ἔχει θρόνον καὶ ὁ Υἱός; Ἔχει. Καὶ γιὰ τὸν Υἱὸν ἔχει γραφῆ: « Ὁ θρόνος σου, ὁ Θεός, εἰς τὸν αἰῶνα.» Ἀλλ' ὅταν βέβαια ἀκούσῃς γιὰ θρόνο Θεοῦ, νὰ νοήσῃς τὸ θρόνο ὅπως ἁρμόζῃ στὸ Θεό, δηλαδὴ σὰν ἐξουσία, σὰν βασιλεία καὶ δύναμι. Πρέπει νὰ γνωρίζουμε πὼς ἡ Ἁγία Γραφὴ ὁμιλεῖ σ' ἐμᾶς ἀνθρωπομορφικά, ἀφοῦ ἄνθρωποι εἴμεθα. Ἀλλὰ ρωτοῦν πάλιν: Ποῦ εἶναι γραμμένο πὼς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἔχει θρόνο, ὥστε, σὰν νοιώσουμε τὸ ὁμότιμον νὰ τοῦ ἀποδώσουμε καὶ τὴν ἐξουσιαστικὴ δύναμι; Σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι δὲν θὰ ἔπρεπε καθόλου ν' ἀπαντήσουμε. Γιατὶ εἶναι αὐτονόητον πώς, ἂν οἱ δοῦλοι, ἐννοῶ τοὺς Ἀποστόλους, οἱ ὁ-

ποῖοι εἶναι ἄνθρωποι ποὺ γεννήθηκαν στὴ γῆ, ἀξιώθηκαν νὰ καθήσουν ἐπάνω σὲ θρόνους: «Ἰδοὺ ἡμεῖς οἱ δώδεκα καθίσεσθε ἐπὶ θρόνους, κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραήλ», πολὺ περισσότερον τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Καὶ πάλιν μαζὶ μ᾽ αὐτὰ ἐρωτοῦν: ποῦ βρίσκεται ἡ δόξα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος; Ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱὸς δοξάζονται, ἀλλ᾽ οἱ ἄπιστοι τώρα ζητοῦν ἂν δοξάζεται καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Σ᾽ αὐτοὺς οἱ πιστοὶ ἂς ἀπαντήσουν μὲ τὴ μαρτυρία τοῦ Προφήτου Ἠσαΐου: «Εἶδον τὸν Κύριον ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ.» Τὸ χωρίον τοῦτο ἀναφέρεται στὸ Ἅγιον Πνεῦμα: « Καὶ ἐπηρμένου· καὶ πλήρης ὁ οἶκος τῆς δόξης αὐτοῦ. Καὶ Σεραφεὶμ εἱστήκεσαν κύκλῳ αὐτοῦ· ἓξ πτέρυγες τῷ ἑνί, καὶ ἓξ πτέρυγες τῷ ἑνί· καὶ ἐκέκραγον: «Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος Κύριος Σαβαώθ, πλήρης ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης σου.» Ἐδῶ πρόσεχε καὶ βλέπε τὸ θρόνο καὶ τὴ δόξα. «Καὶ εἶπε Κύριος πρός με· τίνα ἀποστελῶ, καὶ τίς πορεύσεται πρὸς τὸν λαὸν τοῦτον τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἐρεῖ αὐτοῖς· ἀκοῇ ἀκούσεται καὶ μὴ συνήσεται· ἐπαχύνθη γὰρ ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου, καὶ τοῖς ὠσὶν αὐτῶν βαρέως ἤκουσαν» κ.λ.π. Ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια ποὺ εἰπώθηκαν τὰ προφητικὰ αὐτὰ λόγια, ἔρχεται ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Ἐπισκέπτεται τὴ Ρώμη, συνομιλεῖ μὲ τοὺς Ἰουδαίους καὶ μ᾽ ἐπιχειρήματα ἀποδεικνύει τὴν ἀλήθεια τῶν προφητειῶν ποὺ ἀναφέρονται στὸ Μονογενῆ Υἱὸν τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνοι ὅμως οὔτε ἤθελαν ν᾽ ἀκούσουν καὶ ἔμειναν στὴν ἀπιστία. Τότε ἐνθυμεῖται μιὰ ἄλλη προφητεία ποὺ ἐξεπληρώθη, καὶ τοὺς εἶπε: «Καλῶς εἶπε περὶ ὑμῶν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον διὰ Ἠσαΐου τοῦ Προφήτου, « Ἀκοῇ ἀκούσετε, καὶ οὐ μὴ συνήσετε » κ.λ.π. Ἰδού, λοιπόν, ἐκεῖνον ποὺ ὁ Ἠσαΐας Κύριον Σαβαὼθ ὀνομάζει καὶ τὸν βλέπει ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καθήμενον, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει πὼς εἶναι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ποιὸς ἔμεινεν ἀκόμη σ᾽ ἀμφιβολία ὅτι καὶ Κύριος καὶ Θεὸς καὶ Πνεῦμα Ἅγιον λατρείας εἶναι; Σ᾽ αὐτὸ ἡ αἰωνία δόξα. Ἀμήν.

ΠΕΡΙ ΕΛΠΙΔΟΣ

Οἱ ἄνθρωποι γενικά, εἶναι φύσει ἔξυπνοι καὶ ἐφευρετικοὶ γιατὶ ἔτσι εἶναι ἀπὸ τὸ Θεὸ κατασκευασμένο τὸ μυαλό τους ποὺ τοὺς ἐπιτρέπει νὰ σκέπτωνται καὶ νὰ ξεχωρίζουν πράγματα καὶ καταστάσεις. Κάθε ἄνθρωπος ἐπιδίδεται σὲ κάποιο ἐπάγγελμα, σὲ μιὰ του δουλειά, σύμφωνα μὲ τὴν κλίσι του, ὅπως π. χ. στὴ γεωργία, στὴν ὁποιαδήποτε τέχνη, μὲ τὴν ἐλπίδα κάποιας ἀπολαυῆς. Καὶ ὅλοι ὑπομένουν κόπους, καὶ χύνουν ἱδρῶτας καὶ κινδύνους ἀντιμετωπίζουν, καὶ θλίψεις κρατοῦν μὲ προθυμία, γιατὶ προσδοκοῦν κάποιο κέρδος. Καὶ ὁ μὲν γεωργός, σκυμμένος πρὸς τὴ γῆ ἀπὸ τὴ μέση ἕως τὸ κεφάλι κουλουριασμένος, καὶ κρατῶντας στὰ δυό του χέρια, ἕνα εἶδος δόρατος καὶ τ' ἀλέτρι του, ὑποφέρει μὲ ὑπομονὴ καὶ τὰ κρύα τοῦ χειμῶνος καὶ τὰ τρυπήματα τῶν ἀγκαθιῶν ποὺ βρίσκονται μέσα στοὺς βώλους, ξεχνᾷ τοὺς πόνους του μὲ τὴν προσδοκία τοῦ καρποῦ ποὺ θὰ λάβῃ μελλοντικὰ στὸν καιρό, καὶ παρηγορεῖται. Ὁδοιπόρος, περνῶντας δυσκολοδιάβατα στενοδρόμια καὶ χτυπῶντας δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ στὰ στραγάλια τὰ πόδια του ἐπάνω στὸ σκληρὸ ἔδαφος ἢ στὶς ἀνωμαλίες του, πνίγεται κυριολεκτικὰ μέσα στοὺς ἱδρῶτας ἀπ' τὴν κορυφὴ ὥς τὰ νύχια. Πραγματικά· φουντωμένος ὑποφέρει μέσα στὶς ζέστες καὶ στὶς στερήσεις τοῦ νεροῦ καὶ τῶν τροφῶν μὲ γενναιότητα, ἐπειδὴ ἐλπίζει στὸ κέρδος ποὺ περιμένει ἀπὸ τὰ ταξείδια του. Οἱ γιατροὶ ποὺ κόβουν ἀπὸ τὸ σῶμα τὸ χαλασμένο τοῦ ἀρρώστου τὰ σάπια κομμάτια, ὑποφέρουν ἀπὸ τὴ δυσωδία καὶ ἀπὸ τὶς βρωμιὲς τοῦ περιεχομένου τῆς κοιλιᾶς, καὶ δέχονται νὰ κρατοῦν στὰ χέρια τους τὶς ἀκαθαρσίες καὶ ὅλα τὰ βρώμικα πάλι ὑγρὰ τοῦ ἀρρωστημένου ὀργανισμοῦ, χωρὶς νὰ σιχαίνωνται καὶ νὰ ἀπελπίζωνται γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ ἀσθενοῦς, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ὑλική τους ὠφέλεια τὴν ὁποία καὶ περιμένουν μὲ βεβαιότητα πὼς θὰ πάρουν σὰν ἀμοιβή τους ἀπὸ τοὺς θεραπευομένους. Ὅσοι εἶναι ναυτικοὶ ἀφίνουν τὴν ξηρὰ καὶ ὀργώνουν τὰ γαλανὰ κύματα τῆς θαλάσσης καὶ ὑπομένουν τὶς ἀναποδιὲς τῶν καιρῶν καὶ τὶς βιαιότητες τῶν ἀνέμων καὶ τὶς ταραχὲς καὶ τὰ μπερδέματα τῶν σχοινιῶν καὶ τοὺς φοβεροὺς τριγμοὺς τῶν καταρτιῶν καὶ τὰ βουΐσματα τῶν ἀγρίων κυμάτων ποὺ τοὺς χτυποῦν στὸ πρόσωπο, γιατὶ καὶ αὐτοὶ ἐλπίζουν νὰ κερδίσουν καὶ νὰ πλουτίσουν μὲ τὰ θαλασσινὰ αὐτὰ ταξείδια. Καὶ ὅλοι αὐτοὶ καὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς ὑποφέρουν κόπους

καὶ κινδύνους γιὰ μιὰν ἐλπίδα ποὺ μόλις τοὺς ξεπροβάλλει. Καὶ ἂν αὐτὸ παρατηρῆται στοὺς βιοπαλαιστὰς πολὺ περισσότερον στὸ γένος τῶν Χριστιανῶν ποὺ ἀγαπᾷ τὸν Θεόν, εἴτε ἀνδρῶν εἴτε γυναικῶν, ὄχι μὲ τὸ μέσον τῆς σωματικῆς δυνάμεως, ἀλλὰ μὲ τὸ γερὸ καὶ σταθερὸ ἠθικὸ φρόνημά τους ὑποφέρουν καὶ διωγμοὺς μὲ χαρὰ καὶ πεῖνες καὶ νηστεία καὶ ἀγρυπνία καὶ σωματικὴ σκληραγωγία καὶ τόσες ἄλλες ἀπερίγραπτες θλίψεις μ' εὐχαρίστησι μάλιστα, εἴπαμε, ἐπειδὴ ἐλπίζουν σὲ μελλοντικὰ οὐράνια ἀποκτήματα ποὺ τὰ πιστεύουν ὡς ἀθάνατα.

Ὁ καθένας στὴ δουλειά του καὶ στὶς ἐπιδιώξεις του ἔχει συμφέρον ἀτομικὸ νὰ ἐνισχύεται μὲ τὴ δύναμι τῆς ἐλπίδος. Ἐκεῖνος ποὺ ἐτάχθη ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ εἶναι ἕνας γεωργὸς στὸ πνευματικὸ χωράφι πρέπει τὰ βάζῃ τὸ ἀλέτρι τῆς διδασκαλίας του στὸ ἔδαφος τῆς διανοίας τοῦ ἀκροατοῦ ποὺ τὴ δέχεται γιὰ νὰ καρποφορήσῃ. Ἔπειτα ἀφοῦ βγάλῃ καὶ πετάξῃ ἀπὸ κεῖ μέσα τὰ αἱρετικὰ σπέρματα ποὺ τὰ ἔσπειραν οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεως καὶ τὰ διάφορα ἰουδαϊκὰ βλαστήματα καὶ εἰδωλολατρικὰ σοφίσματα νὰ καθαρίσῃ τὴν ψυχή, καὶ νὰ σπείρῃ ἐκεῖ τὰ ἅγια σπέρματα τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, τὶς χαρὲς τῆς χριστιανικῆς μας ἐλπίδος, καὶ τὰ γλυκάσματα τῆς ἀγάπης. Γιατὶ ὁ Θεὸς δὲν ἔδωκε μονάχα στὸν Ἱερεμία τὴν ἐξουσία νὰ σκάπτῃ βαθειὰ καὶ νὰ ἰσοπεδώνῃ τὶς ἀνωμαλίες καὶ νὰ φυτεύῃ τὰ ὡραῖα καρποφόρα δένδρα, ἀλλὰ καὶ σὲ σένα Ἄκουσε: «Ἰδοὺ δέδωκα τοὺς λόγους μου εἰς τὸ στόμα· Ἰδοὺ κατέστησά σε σήμερον ἐπὶ ἔθνη καὶ Βασιλείας, ἐκριζοῦν, κατασκάπτειν καὶ ἀπολλύειν καὶ ἀνοικοδομεῖν καὶ καταφυτεύειν.» Λοιπὸν· σὺ ὁ πνευματικὸς ἄνθρωπος, ξερρίζωσε τὰ ἄγρια σαρκικὰ κινήματα ποὺ ὁδηγοῦν στὴν ἁμαρτία καὶ προκαλοῦν τὴν ἀηδία. Ἀνάσκαψε καὶ χάλασε τὴ φυτεία τοῦ πονηροῦ καὶ φύτευσε τὸν τρόπο τῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Ἐξολόθρευε τὰ διδάγματα ἐκεῖνα ποὺ πρέπει ν' ἀποφεύγωνται καὶ φέρε στὴ μέση ἐκεῖνα ποὺ ἀξίζουν. Σὰν οἰκοδόμος τῆς πνευματικῆς οἰκοδομῆς, γκρέμισε ὅσες γοητευτικὲς ψευτιὲς ἔχτισε μὲ τὴ δική του ἐπιστήμη ὁ Διάβολος στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων, ἀνώμαλα, καὶ χτίσε τὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ θέσε γιὰ θεμέλιο τῆς οἰκοδομῆς αὐτῆς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον, ἐπάνω στὸν Ὁποῖον οἰκοδομοῦνται τῆς δικαιοσύνης τὰ ἐπιτεύγματα. Κι' ὅταν ἔτσι ἐργάζεσαι, μὴν ἀπελπίζεσαι στὴ θλίψι σου. Δεῖξε ὑπομονή. Καὶ ἂν διώκεσαι, μὴν ἀπογοητεύεσαι. Κι' ἂν πεινᾷς μὴ παραιτῆσαι

ἀπὸ τὸ ἔργον σου, ἀλλὰ σ' ὅλα δεῖξε ὑπομονὴ καὶ προθυμία στὴν ἐκτέλεσι τοῦ καθήκοντός σου μὲ τὴ ζωντανὴ ἐλπίδα τῆς μελλοντικῆς ἀπολαύσεως τῶν ὅσων ἱερῶν καὶ ἁγίων πραγμάτων ἡ ψυχή σου ἐπόθησε μὲ τὸ ὅραμα τοῦ παραδείσου.

Εἶσαι ἕνας ὁδοιπόρος κατὰ τὸ ρητόν: «Κατάρτισαι τὰ διαβή ματά σου ἐν ταῖς τρίβοις σου, ἵνα μὴ σαλευθῶσι.» Λοιπόν. Ἀπόφευγε τὸν πλατὺ καὶ εὐρύχωρο δρόμο ποὺ ὁδηγεῖ στὴν καταστροφή. Λάβε στὰ χέρια σου τὸ ραβδὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποὺ κάνει δυὸ δουλειές. Δηλαδή: Καὶ τὸ φοβερὸ δράκοντα ποὺ παραμονεύει στὸ δρόμο σκοτώνει, καὶ ἐσένα στηρίζει ὅταν ζαλισμένος ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς κινδυνεύῃς νὰ πέσῃς. Ἐσὺ κι' ὅταν ἔρχεται ὁ πειρασμός, νὰ ὑπομένῃς. Κι' ἂν διψᾷς τρέξε νὰ δροσισθῇς κοντὰ στὴν ἀθάνατη πηγὴ ποὺ λέγεται Χριστός. Κι' ἂν πεινᾷς ζήτησε νὰ βρῇς τὸν ἄρτον τῆς ζωῆς γιὰ νὰ μὴ καταπέσῃς ἀπὸ ἐξάντλησι, οὔτε καὶ νὰ παραδοθῇς στὴν ἁμαρτία ἀπὸ τὴ χαύνωσι ποὺ θὰ πάθῃς στὶς ἡδονὲς τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ πάρε δύναμι καὶ κύτταζε πρὸς τὸ τέρμα τοῦ δρόμου μὲ τὴν βεβαία ἐλπίδα πὼς θὰ ζήσῃς μιὰν ἀγγελικὴ ζωὴ στὴ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Εἶσαι γιατρὸς τῶν ψυχῶν; Κόψε μὲ τὸ μαχαῖρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος αὐτὰ τὰ πρισμένα ἀπὸ τὸ μολυσμὸ καὶ καταπληγιασμένα πάθη τῆς ὑπερηφανίας. π. χ. Πλύνε καλὰ τὴ λασπιὰ τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν μὲ τὸ νεράκι τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, γιάτρευε ὅσες ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων πληγώθηκαν ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, χρησιμοποιῶντας κατὰ διαταγὴν τοῦ Κυρίου μας, κρασὶ καὶ λάδι πνευματικό. Βάλε σ' ἐνέργεια τοῦ λόγου τὸ στυπτικὸ κρασὶ γιὰ νὰ μὴν ἀποβλακωθῇ καὶ καμφθῇ ἀπὸ τὸ βάρος τῶν κοσμικῶν ἐπιθυμιῶν καθὼς καὶ τὸ λάδι γιὰ πραϋντικὸ τοῦ πόνου ποὺ θὰ προξενηθῇ, καὶ ἀπάλλαξε τὴν ψυχὴ ἀπὸ τὰς ἐνοχλήσεις αὐτὰς ἀφοῦ δώσῃς στὸν ἄρρωστο τὴν ὑπόσχεσι πὼς ὅσα κακὰ ἔπραξε μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς θὰ συγχωρηθοῦν μετὰ τὴν ἐξομολόγησί του. Πρόσεξε ὅμως μήπως περιφρονήσῃς τὸ φτωχὸ ἐπειδὴ δὲν θὰ ἔχῃ ἴσως νὰ σὲ πληρώσῃ. Πρόσεξε ἐπίσης μήπως γιὰ τὰ κατάπτυστα χρήματα ἢ οἱαδήποτε ὑλικὰ κέρδη προτιμήσῃς τὸν πλούσιον. Τόσο τὸν φτωχὸ ὅσο καὶ τὸν πλούσιο συμβούλευέ τους νὰ ζοῦν τὴν ἀρετὴ τῆς σωφροσύνης. Κανένα μὴν ἀπελπίζῃς, οὔτε κι' αὐτὸν τὸν πολὺ ἁμαρτωλό, γιὰ νὰ μὴ τοὺς σπρώξουμε στὰ κατάβαθα τῆς ἁμαρτίας. Μᾶλλον νὰ δώσῃς χέρι βοηθείας στὸν πεσμένο, λέγοντάς του πὼς ὁ Κύριος δὲν ἦλθε στὸν κόσμο νὰ σώσῃ τοὺς δικαί-

ους, ἀλλὰ τοὺς ἁμαρτωλούς. Καὶ τοῦτο θὰ τὸ κάνῃς ἐσὺ ὁ πνευματικὸς γιατρὸς ὥστε νὰ δείξουν ἐκεῖνοι προθυμία, νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸ κακό, νὰ κάμουν τὸ καλὸ καὶ νὰ σωθοῦν. Κάμε τὸ πᾶν γιὰ τὴν ὑγεία τῶν ἀσθενῶν, τρεφόμενος μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτῶν ποὺ σώζονται καὶ μὲ τὴ χαρὰ ποὺ ἐλπίζεις καὶ σὺ νὰ ἔχῃς κοντὰ στὸ Θεό.

Εἶσαι ἀθλητής; Ἀγωνίζου σύμφωνα μὲ τοὺς ἀθλητικοὺς νόμους διότι «Οὐδεὶς στεφανοῦται ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ.... Οὐκ ἔστιν ἡ πάλη πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τούτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις.» Δεῖξε λοιπόν ἀντοχὴ στοὺς κόπους τῶν ἀγωνισμάτων. Ἀπόφευγε τὶς διαβολικὲς θηλιές. Βλέπε τὸν Ἀπόστολον Παῦλον ποὺ τρέχει. ἀσκεῖται σκληρά, παλαίει. «Οὕτω τρέχω, λέγει, ἵνα καταλάβω· οὕτω πυκτεύω, οὐχ ὡς ἀέρα δέρων· ἀλλ᾽ ὑπωπιάζω μου τὸ σῶμα μήπως ἐγὼ ὁ κηρύξας, αὐτὸς ἀδόκιμος ἔσομαι.» Τρέχε, λοιπόν, ἀθλητά, γιὰ νὰ προλάβῃς, ἀγωνίζου σκληρά, καὶ πάλαιε γιὰ νὰ νικήσῃς τὸν ἐχθρό. Ἄλειψε μὲ τὸ λάδι τῆς πίστεως καὶ εὐσεβείας τὸ σῶμα σου. Ἀγωνίσματα μπροστά σου ἔχεις ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα σοῦ ἀφῆκαν οἱ ἅγιοι Πατέρες. Λάβε τὴν ἀνεξικακία τοῦ Μωϋσέως, τὴ σωφροσύνη τοῦ Ἰωσήφ, τὴν πρᾳότητα τοῦ Δαυΐδ, τὴν παρθενία τοῦ Ἠλία, τοῦ Ἐλισσαίου τὴ νηστεία, τοῦ Ἠσαΐου τὴν ἀκτημοσύνη, τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Παύλου τὴν πίστι, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴν ἀγάπη, ὥστε μὲ ὅλα αὐτὰ σὰν ἀγωνισθῇς ἐπιτυχῶς νὰ λάβῃς ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ τὰ βραβεῖα τῆς νίκης.

Εἶσαι ποιμὴν λογικῶν προβάτων τοῦ Χριστοῦ; Ἀσφάλισε τὰ πρόβατα στὸ μανδρί. Ὅσα ἀπ᾽ αὐτὰ ἔχουν ἀπομακρυνθῇ μάζεψέ τα. Δέσε καλὰ τὰ κατάγματά τους. Ἐκεῖνα ποὺ δάγκωσεν ὁ λύκος γιατρεψέ τα καὶ κυνήγησε τοὺς λύκους. Τὰ μανδρόσκυλα ποὺ εἶναι γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν προβάτων δὲν πρέπει νὰ κοιμοῦνται, ἀλλὰ νὰ γαυγίζουν συνέχεια καὶ νὰ καιροφυλακτοῦν κοντὰ στὸ ποίμνιον τοῦ Κυρίου, ἀλλιῶς ἐκδιώκονται. Ὁδήγησε τὰ πρόβατά σου στὴν ἀμάραντη χλόη τῆς Παρθένου Μαρίας. Ὑπενθύμιζε ζωηρὰ τὴν ἀθάνατη πηγὴ τοῦ Βαπτίσματος. Τὸ πρόβατο ποὺ λασπώθηκε πλύνε το καὶ καθάρισέ το μὲ τὰ δάκρυά σου. Κάθε ψυχικὴ καὶ σωματικὴ κούρασι νὰ ὑπομένῃς ὥστε ὅταν φανερωθῇ ὁ Ἀρχιποιμὴν Χριστός, νὰ δεχθῇς τὸ ἀμαράντινο τῆς δόξης στεφάνι.

Εἶσαι πρόβατο; Δεῖξε πειθαρχία στὸν ποιμένα σου. Μὴν ἀπομακρύνεσαι ἀπὸ τὸ μανδρὶ ποὺ λέγεται Ἐκκλησία. Κράτησε τὴν

ὀρθόδοξη πίστι σου. Μὴ ξεφεύγῃς ἀπ᾽ τὸ ραβδὶ τοῦ ποιμένος σου. Δὲν θὰ σὲ χτυπήσῃ γιὰ νὰ σὲ σκοτώσῃ, ἀλλὰ γιὰ νὰ σὲ ξαναφέρῃ ἀπ᾽ τὴν πλάνη στὸν ἴσιο δρόμο τῆς ἀληθείας. Τρύγησε τὸ λουλούδιασμα ἀνεμπόδιστα, αὐτὸ ποὺ βλάστησε ἀπ᾽ τὴ ράβδο ᾽Ιεσσαί, καὶ πίνε ἀπ᾽ πὴν ἀθάνατῆ πηγὴ ποὺ τὸ νεράκι της ἀναβλίζει ἀπ᾽ τὴν ἀθάνατη πέτρα. Μὴ σωρεύεις ὑλικὸ πλοῦτο ἢ μᾶλλον μὴν ἀγαπᾷς τὸν πλοῦτο. ᾽Απόφευγε τὶς ζαλάδες γιὰ χρήματα. Μὴ μαζεύεις χρήματα ἀπ᾽ τὰ ὁποῖα ξεπηδοῦν τόσα ἐγκλήματα Δίνε ἁπλόχερα τροφὴ στοὺς φτωχούς, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς ἡ ψυχή σου θὰ θερίσῃ ὀρεξάτα τὸν ὥριμο καρπὸ ἑνὸς τέτοιου σπαρτοῦ.

Σὺ ὁ φτωχὸς μὴ δειλιᾷς στὴ ζωή, μὴν ἀπογοητεύεσαι, μὴ βλασφημήσῃς, ἀλλ᾽ εὐχαρίστει. Καὶ αὐτὸν τὸν περαστικὸν ἄνεμο τῆς φτώχειας ὑπόμεινέ τον. Ἔχε μπροστά σου ζωντανὸ τὸ παράδειγμα τοῦ Λαζάρου καὶ πάρε δύναμι ἀπ᾽ τὴν ἐλπίδα σου. Ἔτσι καὶ σὺ θὰ ἐπιτύχῃς τὸ ξεκούρασμά σου στοὺς κόλπους τοῦ ᾽Αβραάμ, ὅπου καὶ σένα καὶ ὅλους μας εἴθε ὁ τῶν ὅλων Κύριος καὶ Θεὸς νὰ ἀξιώσῃ διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν ᾽Ιησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ὁποίου ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις μαζὶ μὲ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἦσαν καὶ μένουν στοὺς ἀπεράντους αἰῶνας. ᾽Αμήν.-

ΠΕΡΙ ΑΓΑΠΗΣ

Δὲν μπορεῖ βέβαια κανεὶς νὰ βρῇ λόγια τόσο δυνατὰ ὥστε νὰ μιλήσῃ σύμφωνα μὲ τὴν ἀξία του ἐπάνω στὸ θέμα τῆς κατὰ Χριστὸν ἀγάπης. Καὶ τοῦτο εἶναι φυσικό. Γιατὶ ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι κάτι τὸ γήϊνο. Εἶναι οὐράνιο πρᾶγμα. Κι᾽ ἔχω ἀκόμη τὴ γνώμη μήπως κι᾽αὐτὴ ἡ ἀγγελικὴ γλῶσσα θὰ δυσκολεύεται προκειμένου ν᾽ ἀναπτύξῃ στ᾽ ἀληθινὰ καὶ βαθειὰ τὸ περὶ ἀγάπης κεφάλαιον, ἐπειδὴ ἡ ἀγάπη εἶναι μιὰ διαρκὴς θεία ἀκτινοβολία χωρὶς αὐξομείωσιν ποὺ ἐκπέμπεται παντοῦ. Ὥστε, λοιπόν, ἐπειδὴ ἡ ἀνθρώπινη γλῶσσα δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ ἐμβαθύνῃ στὸ θέμα τῆς ἀγάπης, ἐμεῖς πρέπει νὰ μὴν ἀσχοληθοῦμε μ᾽ αὐτήν; Δὲν φρονῶ. Γιατὶ ὁ Θεὸς δέχεται τὶς προσφορὲς καὶ τῶν πλουσίων μὲ τὰ πολλὰ ἀργύρια, ἀλλὰ καὶ τὰ φτωχικὰ ἐκείνων ποὺ μὲ ἁπλότητα καρδιᾶς τὰ δίνουν ἔστω κι᾽ ἂν εἶναι, εἴπαμε, παραπολὺ πενιχρά, ὅπως π.χ. τῆς χήρας τὸ δίλεπτο ποὺ ἡ ἴδια ἔρριξε στὸ γαζοφυλάκιο καὶ μάλιστα μὲ μιὰ ἔξαρσι ποὺ δὲν ἔγινε μὲ τὴν προσφορὰ ἐκείνων ποὺ ἦσαν

πλούσιοι καὶ προσέφεραν πολὺν χρυσόν. Καὶ ἐμεῖς τώρα μὲ τὴν ἐλπίδα μας ἐνισχυτὴν καὶ διορθωτὴν τῶν ὅσων θὰ εἰποῦμε μὲ καλὴ καρδιά, θὰ τοποθετήσουμε στὸ γαζοφυλάκιο τῆς διανοίας σας τὰ δύο δηνάρια τῆς ἀγάπης. Φρονῶ πὼς τὰ δυὸ δηνάρια εἶναι συμβολικὰ καὶ σημαίνουν τὶς δυὸ ἐντολές, ἐπάνω στὶς ὁποῖες στηρίζεται ὁλόκληρος ὁ Νόμος καὶ οἱ Προφῆται.

Λοιπόν· μέσα στὰ Εὐαγγέλια ἔχει εἰπωθῇ ἀπὸ τὸν Κύριόν μας «Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐν ὅλῃ καρδίᾳ σου, καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν. Ἐν ταύταις ταῖς δυσὶν ἐντολαῖς ὁ Νόμος καὶ οἱ Προφῆται.» Εἶναι ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον. Εἶναι δυὸ ἐντολὲς μαζὶ σφιχτοδεμένες. Ὅποιος ἔχει χτῆμα του τὴ μιὰ ἀπὸ τὶς δυό, καὶ δὲν ἔχει τὴν ἄλλη, αὐτὸς οὔτε καὶ ἐκείνη ποὺ νομίζει πὼς ἔχει, τὴν κρατεῖ. Ὅπως δὲν μπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ ἄνθρωπος μὲ σῶμα μονάχα χωρὶς ψυχή, οὔτε πάλι ψυχὴ χωρὶς σῶμα, ἔτσι καὶ δὲν νοεῖται ἀγάπη πρὸς τὸν Θεόν, ἐὰν δὲν ἔχῃ κοντά της σφιχτοδεμένη τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον του. Ἀλλὰ καὶ πάλιν τὸ ἴδιο μποροῦμε νὰ εἰποῦμε γιὰ τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη. Ὅταν αὐτὴ δὲν ἔχῃ κοντά της τὴν ἀγάπη πρὸν τὸν Θεόν, αὐτὴ δὲν εἶναι ἀγάπη. Γι' αὐτὸ καὶ εἶναι σπάνιον πρᾶγμα νὰ συναντήσῃ κανεὶς τὴν τελεία ἀγάπη.Οἱ Ἕλληνες εἰδωλολάτραι ἀγνοοῦσαν αὐτὴν τὴν ἀγάπη, ἔστω καὶ ἂν ἐνόμιζαν πὼς ἠγαπῶντο μεταξύ τους. Ἂν καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ἔχουν μεταξύ τους ἀγάπη, ἐπειδὴ ὅμως ἐμίσησαν τὸν Κύριον ποὺ ἐνομοθέτησε τὴν ἀγάπη καὶ λέγει: «ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου», αὐτοί, ἀντὶ τῆς ἀγαπήσεως, ἔκλεισαν στὰ σπλάχνα τους μῖσος καὶ ἐσταύρωσαν τὸν Κύριον τῆς δόξης, ὅπως σημειώνει ὁ Προφήτης: «Καὶ ἔθεντο μῖσος ἀντὶ τῆς ἀγαπήσεώς μου.» Τέτοια ἀγάπη δὲν τὴν ἔχουν οὔτε ἐκεῖνοι ποὺ λέγουν πὼς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι κτίσμα ἢ δημιούργημα τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι ἀληθινὸς Θεός, ἔστω κι' ἂν ἔχουν μεταξύ τους ἀγάπη. Γιατί, πῶς ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾷ τὸν Θεόν, θὰ φθάσῃ στὴ βλασφημία νὰ εἰπῇ πὼς ὁ Θεὸς εἶναι ποιητὴς ἢ κτίστης τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὄχι Γεννήτωρ κατὰ λόγον ἄρρητον; Ἢ πῶς θὰ εἰπῇ ὅτι ἀγαπᾷ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἐκεῖνος ποὺ τὸν ὀνομάζει ποίημα ἢ κτίσμα; Κι' ἂν εἰπῇ πὼς ἀγαπᾷ τὸν Θεὸν Πατέρα, ὅπως λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ὁ Ἀπόστολος τῆς ἀγάπης, ἐφ' ὅσον δὲν ἀγαπᾷ τὸν Υἱόν, ἐστερήθη καὶ τῆς πρὸς τὸν Πατέρα ἀγάπης: «Ὁ μὴ ἔχων τὸν Υἱόν, οὐδὲ τὸν Πατέρα ἔχει.» Ἐπί-

σης τὴν ἰδανικὴν ἀγάπη δὲν τὴν ἔχουν καὶ ἐκεῖνοι ποὺ λέγουν πὼς εἶναι ποίημα ἢ κτίσμα καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ἔστω καὶ ἂν ὁμολογοῦν, κατὰ τὴν γνώμη τους βέβαια, πὼς ἀγαποῦν τὸν Πατέρα. Ὅποιος δὲν ἔχει πνεῦμα Χριστοῦ, αὐτὸς δὲν εἶναι τοῦ Χριστοῦ. Ὅσοι ἔχουν ὀρθόδοξον φρόνημα γιὰ τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ κρατοῦν μεταξύ των ἀγάπη, αὐτοὶ ἔχουν στ᾽ ἀλήθεια καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλοῦν περὶ τελείας ἀγάπης.

Ἡ ἀγάπη ὁμολογεῖ τὸν Πατέρα, προσκυνεῖ τὸν Υἱόν, καὶ δοξολογεῖ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ἡ ἀγάπη δὲν διαιρεῖ τὴν συμφωνικὴν ἑνότητα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἡ ἀγάπη συζῇ μὲ τοὺς Ἀγγέλους, εἶναι σύντροφος τῶν Πατέρων, κάθεται στὴν ἴδια σκηνὴ μὲ τοὺς Προφήτας, εἶναι συναθλήτρια τῶν Μαρτύρων τῆς πίστεως, εἶναι ἀδιάσπαστον μέλος τοῦ χοροῦ τῶν Ἀποστόλων, συνδέει ἄρρηκτα τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἀγάπη δὲν γνωρίζει πολέμους, δὲν ἔχει ἐχθρούς, στεφανώνει τὴν εἰρήνην. Ἡ ἀγάπη καταστέλλει τοὺς φονικοὺς θυμούς, ντύνει μὲ τὴ σεμνότητα τοὺς μυαλωμένους λαούς. Ἡ ἀγάπη δὲν χωρεῖ, ἔστω καὶ ἂν τῆς προσφερθῇ, ὅλος ὁ κόσμος, καὶ ὅμως κατοικεῖ στὶς ἁγνὲς καὶ ταπεινὲς καρδιές. Ἡ ἀγάπη εἶναι γλυκυτέρα καὶ ἀπὸ τὸ γάλα καὶ ἀπὸ τὸ μέλι. Καὶ δὲν ἔχει μονάχα τὸ στόμα της γλυκό, ἀλλὰ καὶ τὴν καρδιά της. Ἡ ἀγάπη εἶναι συνδετικὸς κρίκος ὅλων, καὶ αὐτὴ ὑπῆρξε τὸ κίνητρον τῆς δημιουργίας ὅλων τῶν ὑλικῶν καὶ πνευματικῶν ἀγαθῶν καὶ τῆς ἀναπτύξεώς των. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἐκείνη ἕνεκα τῆς ὁποίας ὁ Θεὸς ἀπέστειλε τὸν Μονογενῆ Υἱόν του στὸν κόσμο: «Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν Μονογενῆ ἔδωκε.» Ἡ ἀγάπη ἐδίδαξε νὰ ὑπομένῃ κανεὶς τοὺς κινδύνους, εἴτε ἐμφανίζονται στὴν ξηρὰ εἴτε ἐμφανίζονται στὴ θάλασσα. Ἡ ἀγάπη τελειοποιεῖ τοὺς Μάρτυρας, τοὺς κάνει εὐτυχεῖς, τοὺς στεφανώνει. Ἡ ἀγάπη τὸν πλησίον τὸν βλέπει σὰν τὸν ἑαυτόν της, καὶ ὅσα τῆς ἀνήκουν δικαιωματικά, τὰ θεωρεῖ κοινὸ χτῆμα ὅλων. Ἡ ἀγάπη τὴ δυστυχία τοῦ πλησίον τὴν παίρνει γιὰ δική της. Σὲ ὅλους στρώνει τὸ ἴδιο τραπέζι, καὶ σὲ πλουσίους καὶ σὲ φτωχούς, καὶ σὲ σοφοὺς καὶ σὲ ἀγραμμάτους. Ἡ ἀγάπη γλυκαίνει τὴν πικραμένη ψυχή, ἀνακουφίζει τὴ στενοχωρημένη, καὶ ἀναζωντανεύει τὴ μαραμένη. Ἡ ἀγάπη κρατεῖ ψηλὰ μὲ τὰ χέρια της καὶ περιφέρει θριαμβευτικὰ ἄσβυστη τὴ λαμπάδα τῆς παρθενίας. Ἡ ἀγάπη ἀνοίγει τὰς θύρας τοῦ παραδείσου καὶ εἰσάγει ἐκεῖ στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ στε-

φανωμένη τὴν παρθενία. Οὔτε ἐμποδίζει νὰ εἰσέλθουν ἐκεῖ καὶ οἱ ἔγγαμοι ποὺ ζοῦν τίμια στὴν παροῦσα ζωή. Ἡ ἀγάπη συμπαθεῖ πολὺ τὴν ἐλεημοσύνη, καὶ σ᾿ ἐκείνους ποὺ τὴν προτιμοῦν ἑτοιμάζει φωτεινὰ στεφάνια. Ἡ ἀγάπη δὲν γνωρίζει ὑπερηφάνεια, ἀλλὰ τοὺς ταπεινοὺς ἐπαινεῖ. Ἡ ἀγάπη ἀποφεύγει τὴν κακολογία, καὶ πηγαίνει μὲ τὸ μέρος τῆς εὐλογίας. Ἡ ἀγάπη συμβουλεύει ὁμόνοια στ᾿ ἀνδρόγυνα, καὶ ποτὲ δὲν θέλει τὸ χωρισμό τους. Ἡ ἀγάπη προτρέπει τοὺς γονεῖς νὰ περιβάλλουν μὲ στοργὴ τὰ τέκνα τους, καὶ τὰ τέκνα νὰ σέβωνται τοὺς γονεῖς των, σὰν νὰ εἶναι κύριοί των. Ἡ ἀγάπη συμβουλεύει τοὺς κυρίους νὰ εἶναι ἐλεήμονες καὶ συμπαθεῖς στοὺς ὑπηρέτας των, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὑπηρέτας παροτρύνει νὰ βοηθοῦν τοὺς κυρίους των μὲ ἁπλότητα, χωρὶς κανένα δόλον. Ἡ ἀγάπη διώχνει ἀπ᾿ τὴν καρδιά μας τὸ φόβο καὶ μέσα στὰ στήθη της κλείνει τὴν πρὸς τὸν Θεὸν παρρησίαν. «Ἡ γὰρ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον.» Ἡ ἀγάπη αὐτὸ τὸ στεφάνι τῆς ἁγιότητος μᾶς ἔπλεξε καὶ φύτεψε μέσα μας τὸ γλυκὺ δένδρο τῆς ἐλπίδος. Ἡ ἀγάπη τὸ λογικὸ ποίμνιο τὸ φέρνει στὴ μάνδρα τῆς Ἐκκλησίας γιὰ νὰ τὸ θρέψῃ μὲ τὴν παραδεισένια χλόη της. Ἡ ἀγάπη τὴν ἀκοὴν ὅλων μας ἐρρύθμισε σὲ μιὰ φιληκοΐα, καὶ μᾶς ἔδωσε τὸν ἱερὸν ἐνθουσιασμὸ νὰ κηρύττουμε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀγάπη γυμνάζει τὸ σῶμα, θερμαίνει τὸν ἱερὸ ζῆλο, λευκαίνει τὴν ψυχή. Ἡ ἀγάπη τὴν πνευματικὴ κόπωσι τῶν ἀσκητῶν ἀλαφρώνει, καὶ χαρούμενη τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Χριστοῦ μας ἀνοίγει.

Εἴθε καὶ σ᾿ ἐμᾶς ὁ Κύριος νὰ χαρίσῃ αὐτὴν τὴν ἀγάπη.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΚΑΙ ΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ «Η ΚΥΨΕΛΗ»

Σωματεῖον Ἀνεγνωρισμένον. διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 635-24-1-59 ἐγκριτικῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν

ΣΚΟΠΟΣ

Ἄρθρον 2ον

α)..,.......

β) Ἡ πρόσληψις, ἀνατροφή, μόρφωσις καὶ ἀποκατάστασις κορασίδων ὀρφανῶν πατρός τε καὶ μητρὸς ἢ μητρὸς ἢ πατρὸς ἢ πάντως ἀπροστατεύτων ἀπὸ ἡλικίας 5-6 ἐτῶν δεόντως πιστοποιουμένης ἁρμοδίως καὶ κατόπιν ἰατρικῆς γνωματεύσεως περὶ τῆς ἀρτιότητος τῆς ψυχοσωματικῆς των ὑγείας γ) Ὁ πνευματικὸς καταρτισμὸς τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος, ἐξυπακουομένης καὶ τῆς ὑλικῆς καὶ νοσοκομειακῆς περιθάλψεως αὐτῶν δ) Ἡ εὐρυτέρα ἐξάσκησις τῆς φιλανθρωπίας καὶ ε) Ἡ διὰ τῶν στελεχῶν τῆς Ἀδελφότητος ἀνάπτυξις μορφωτικῆς δράσεως βάσει πάντοτε τῶν Ἑλληνορθοδόξων παραδόσεων.

Ἄρθρον 3ον

Ὁ σκοπὸς τῆς Ἀδελφότητος ἐπιτυγχάνεται α) ..... β) ..... γ) Διὰ τῆς δημιουργίας καὶ λειτουργίας ΟΡΦΑΝΙΚΗΣ ΣΤΕΓΗΣ ἐν τῷ αὐτῷ κτιριακῷ Ἰδιοκτήτῳ Συγκροτήματι τῆς Ἀδελφότητος ἐκπληρούσης πάντας τοὺς πρὸς τὸν σκοπὸν εἰδικοὺς ὅρους.

ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ:

1. Βιβλιοπωλεῖον Ἀποστολικῆς Διακονίας-Δραγατσανίου 5-Ἀθῆναι
2. Ἔκθεσις Χριστιανικοῦ βιβλίου-ὁδὸς Φιλοθέης »
3. Περίπτερον κ. Ἰω. Στεφανίδου-Πλατεῖα Συντάγματος »
4. Γραφεῖα Περιοδικοῦ «Ἀπολύτρωσις» Πέλοπος 7-Θεσσαλονίκη
5. Περίπτερον κ. Παναγ. Γιαννικοπούλου-Πατρέως 19α-Πάτραι
6. Βιβλιοπωλεῖον κ. Γεωργακάκη-Πλατεῖα-Γλυφάδα Ἀττικῆς
7. Ἀποστέλλεται καὶ ταχυδρομικῶς ἐκ μέρους τῆς Δος Κατίνας Παπαϊωάννου-Διάκου 1-Γλυφάδα Ἀττικῆς.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ «ΚΥΨΕΛΗΣ»

1. Διὰ τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις	Δρχ. 50
2. Διὰ τοὺς Κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς	Δρχ. 30
3. Τιμὴ ἑκάστου τεύχους	Δρχ. 2